

A szeretők

(Parafrázis Vörösmarty versére)

Nem aluszom, álmodom én,

Minden gyönyörűség enyém:

Rózsám keble, mintha párna,

s szívünk iker-dobbanása.

Milyen fény az, csillag talán?

Hajnalcsillag menny hajlatán,

Szeretők egygyé-fonója,

Szeretők szétválasztója.

Nyisd fel a szemedet rózsám,

A szép csillagfényes órán,

Esthajnalkor majd ha látom,

Jőj, te légy vigasztalásom.

Gongülához

(Parafrázis egy Szapphó-versre)

Jöjj el hozzám, fürge-sebes futással,

rózsabimbóm, Gongüla, szemvakító

hó-khítonban: lásd, körülöttem

leng a szerelmem.

szép leányka: már a ruhád ha látom,

szívem megrezzen, gyönyörökre vágyva.

Hajdan én is szórtam a szitkot-átkot

Aphroditéra,

s most könyörgöm, rossz szavamért ne sújtson,

ám, kit legjobban szeretek, szivemből:

lenne oly kegyes, hogy élémbe küldjön

új ölelésre.

A fügefa

(Parafrázis Juana Ibarbourou versére)

Mert minden ága szürkéll

csúnyán, göcsörtösen,

a fügefát úgy szánom én.

Házamban sok szép fácska áll:

kerekded szilvafa,

citromfa, sudár termetű,

s narancsfa, sugárzó rügyekkel.

Tavaszi jöttén örül

mind virágba borulva

a fügefám körül.

s szegényke, csak gunnyaszt szomorúan,

hogy kesze-kusza gallyain egyetlen

parányi-korcs rügyecske sem fogan...

Ezért

ahányszor közeledem hozzá,

így szólok neki,

vidáman és jókedvűen:

„Minden fa közt a legszebb

a fügefa itt a kertben.”

Ha hallja és ha érti

ezt a nyelvet, melyen dícsérem,

mily boldogság tölti be ott belül

ezt a törékeny, gyöngéd lelkű fát.

És éjszaka,

mikor szellő érinti, belereszket

s ujjongva súgja néki:

„Ma azt hallottam:

én vagyok a legszebb!”